

дика, както по-горѣ спомѣнхми, и който бѣше приетъ заедно съ Илариона Стояновича за да се ушь и двамата приготвятъ за владишкото ѣмъ ржкоположеніе: тя най-безочливо ги испрати и двамата въ Св. Гора на заточеніе, дѣто въ 1849 год. Неофитъ Бозвелията се поминâ отъ длжгитѣ мжки, неволи и теглилата, на които той бѣ изложенъ; а Иларионъ Стояновичъ се освободи слѣдъ малко време и се завжрнâ пакъ въ Цариградъ. Такива нечути коварни измами е правила гржцката Патриаршія много пжти. —

Слѣдъ като се назначи Гржкъ-тъ Неофитъ повторително за Тжрновски Митрополитъ, и слѣдъ като се освободи Иеромонахъ Иларионъ отъ заточеніето му на Св. Гора, гржцката Патриаршія за да се освободи и отъ него, понеже по него време, (около 1854 год.), Князь Ст. Богориди дѣйствоваше ако и не открито предъ турското централно Правителство: за да се ржкоположи той за Владика, то тя го бѣше назначилâ Протосингелъ на гржцкія Митрополитъ Неофита въ Тжрново, и когато ніе додохми тукъ въ 1856 год., намѣрихми го въ сжщата длжжность, която и занимава чакъ до испжжданъето на Неофита отъ тукъ въ началото на 1857 година. —

Преди да почнемъ разказъ-тъ си за званичното подиганъе на духовната ни борба съ гржцкія Владика, и съ гржцката Патриаршія тукъ въ Тжрново, трѣба да спомянемъ, че ёще въ 1845 год., по нѣкои мѣста въ Бжлгарія бѣхâ се схвзели предначертателни намѣренія за освобожденіето ни отъ духовното робство на гржцката Патриаршія и на гржцкитѣ Владици; тжй напрімѣръ ставаха нѣкои мѣстни заявленія въ нѣкои градове, но тѣ си оставаха осуетени и не принасяха друго, освенъ врѣдâ. — За да си постигнатъ же тажъ, толкова вжжделѣннâ цѣль: подавали сж прошенія на Великія Везиръ, на гржцката Патриаршія, даже и на самія Султанъ Абдуль Меджида. Такивато едни всеобщи прошенія (махзари) сж се подавали отъ Тжрново, Видинъ, Пловдивъ и проч. — Такивато прошенія сж давали отдѣлно Цариградскитѣ Бжлгари, а особенно Абаджійскія Еснафъ сжстоящъ отъ Бжлгари, който като една